

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719200154
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2719200154.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Silvia Hýbelová a členov: Mgr. Fedor Benka a Mgr. Katarína Arnouldová v spore žalobcu: H. J., nar. XX.X.XXXX, bytom L. XX, P., proti žalovanému: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, Bratislava, IČO: 36 854 140, o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica, č.k. 9Csp/21/2019-32 zo dňa 30. októbra 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu zamietá.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov tohto konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 887,45 eur ako primerané finančné zadosťučinenie, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku a druhým výrokom žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 101 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku a vecne odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci vyvodil právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne. Súd prvej inštancie mal preukázané, že došlo k porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (žalobca nesprávne uviedol označenie zákona č. 250/2010 Z. z.), nakoľko v konaní vedenom Okresným súdom Skalica pod sp. zn. 2C/380/2012 bola zistená nekalá obchodná praktika a konštatovaná absolútna neplatnosť právneho úkonu podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého mal žalovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak nie z titulu poskytnutého úveru. Súd prvej inštancie konštatuje, že pod úspešným uplatnením porušenia práva spotrebiteľa ako predpokladu na priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie je potrebné považovať aj obranu spotrebiteľa proti dodávateľom uplatnenému nároku, t.j. v danom prípade si žalobca uplatnil porušenie spotrebiteľských práv v predmetnom konaní, keď rozsudkom zo dňa 18.6.2015 súd v časti o zaplatenie sumy 887,59 € žalobu zamietol, a to z vyššie uvedených dôvodov. Súd prvej inštancie uviedol, že nemožno akceptovať argumentáciu žalovaného, podľa ktorej si žalobca aktívne neuplatnil porušenie svojho práva na ochranu spotrebiteľa ako základného predpokladu na primerané finančné zadosťučinenie, a to vychádzajúc z interpretačného pravidla citovaného v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24.6.2013, podľa ktorého pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. č. k. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019, podľa ktorého pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa) treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z

porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Podľa názoru súdu prvej inštancie však uvedený záver nevyklučuje, aby bolo porušenie práv alebo povinností konštatované v odôvodnení súdneho rozhodnutia, resp. naopak neobmedzuje právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie len na prípady, keď je porušenie práv alebo povinností judikované vo výroku súdneho rozhodnutia. Súd prvej inštancie uviedol, že na priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie sa nevyžaduje vznik nemajetkovej ujmy na strane spotrebiteľa, stačí len možnosť vzniku takejto ujmy, ako to vyplýva z judikatúry všeobecných súdov (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 22Co/66/2017). Z tohto dôvodu súd prvej inštancie neskúmal, či bol zo strany žalovaného na žalobcu vyvíjaný nátlak, ako ani skutočnosť, či bola žalobcovi takýmto konaním spôsobená psychická alebo materiálna ujma. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 887,45 €, a to v zmysle navrhovaného petitu žaloby. Požadovanú výšku finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie považuje za primeranú, nakoľko je spravodlivé, aby vychádzala z ujmy, ktorá žalobcovi hrozila v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom. Zároveň možno uzavrieť, že je primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu, keďže zodpovedá svojmu účelu, t.j. poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania doložením poslednej výzvy na zaplatenie dlžnej čiastky, nakoľko uvedený dôkaz nebol relevantný pre rozhodnutie vo veci. V súvislosti s tvrdením žalovaného, že strany sporu ako zmluvné strany boli presvedčené o platne uzatvorenej zmluve o poskytnutí úveru k ČSOB kreditnej karte, súd prvej inštancie uviedol, že na rozhodnutie v právnej veci vedenej pod sp. zn. 3C/280/2012 bolo potrebné prejudiciálne posúdiť platnosť predmetnej zmluvy a na základe zistenia, že sa jednalo o absolútne neplatný právny úkon, ako aj na základe zistenia nekalej obchodnej praxe súd žalobu v časti zamietol. Na základe uvedeného teda možno uzavrieť, že boli porušené práva žalobcu ako spotrebiteľa, t.j. slabšej strany. Súd prvej inštancie nárok žalobcu nepovažoval za premlčaný, a to vychádzajúc z výkladu, podľa ktorého premlčacia doba začína plynúť až právoplatnosťou súdneho rozhodnutia, v ktorom spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie svojich práv alebo povinností, t.j. v danom prípade odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Skalica, č. k. 2C/380/2012-209 zo dňa 18.6.2015 v jeho zamietajúcej časti (t.j. odo dňa 27.3.2017), pričom žaloba bola podaná na súd prvej inštancie vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe dňa 29.1.2019. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi nepriznal ich náhradu, nakoľko síce bol v konaní úspešný, nárok na náhradu trov konania si však neuplatnil.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. Svoje odvolanie odôvodnil poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP. Uviedol, že nekalá obchodná praktika bola konštatovaná pri nároku z debetného zostatku na bežnom účte a na tomto základe nebolo možné priznať finančné zadosťučinenie v plnom rozsahu, ale len v časti 14,09 EUR. Podľa žalovanému dostupných informácií žalobca nikdy neargumentoval k tomuto výsledku. K otázke absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere k ČSOB Kreditnej karte je potrebné uviesť, že táto nebola konštatovaná vo výrokovej časti rozhodnutia a pri dôkladnom oboznámení sa so znením predmetných rozhodnutí je zrejmé, že nárok žalovaného nebol v konaní priznaný z dôvodu absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy, ale z dôvodu neunesenia dôkazného bremena ohľadne tvrdenia o uzavretí platnej zmluvy. Súd vychádzal len z oznámenia o poskytnutí úveru k ČSOB Kreditnej karte a neposudzoval žiadosť o poskytnutie úveru k ČSOB Kreditnej karte. Súd teda posudzoval len jeden jednostranný úkon (ako aj sám uviedol) a nie zmluvu ako celok (2 jednostranné právne úkony spoločne). Existenciu predmetnej žiadosti nepopieral ani sám žalobca. Taktiež bol sám presvedčený o platnosti úverovej zmluvy a jeho jedinou obranou bolo poukazovanie na vykonanie úhrady, teda rozporoval len výšku uplatneného nároku. Je zrejmé, že nárok nebol priznaný z dôvodu porušenia práva alebo povinnosti žalovaným, ale v dôsledku nedostatku jeho postupu pri vedení sporu. Tieto skutočnosti mal súd prvej inštancie zohľadniť pri posúdení/priznaní výšky finančného zadosťučinenia. V konaní nebola preukázaná, že by žalobca vyvinul aktivitu, na základe ktorej by mu mohlo vzniknúť právo na finančné zadosťučinenie. Naopak nespornou bola skutočnosť, že sám žalobca považoval úverovú zmluvu za platnú, argumentoval úhradou dlhu z tejto zmluvy, teda dokonca „vyvíjal aktivitu“ opačnú, teda nevedúcu k vzniku práva na finančné zadosťučinenie. Citoval rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. V konaní žiadna z predpokladaných skutočností nebola preukázaná. Súd prvej inštancie taktiež nesprávne určil začiatok behu premlčacej lehoty. Okresný súd vyhotovil rozhodnutie, ktorého odôvodnenie nespĺňa kvalitatívne nároky, ktoré naň kladie právna úprava a judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Slovenskej

republiky a vyšších slovenských súdov. Kvalitatívne nároky na odôvodnenie rozhodnutia sú priamo naviazané na právo strán sporu na spravodlivý proces, ktoré je zaručené Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavou Slovenskej republiky a aj CSP. Poukázal na § 220 ods. 2 CSP a na komentár WK k Civilnému sporovému poriadku dostupný dňa 1.2.2017 v ASPI. Z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a na odôvodnenie rozhodnutia (napr. III. ÚS 110/2013, II. ÚS 383/2006, I. ÚS 242/2007). Sporová strana má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne nedôvodné ani arbitrárne. Rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (rovnaký záver vyplýva zo stanoviska Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 03.12.2015, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016 pod č. 2). Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu je potrebné považovať predovšetkým absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej bola závislá opodstatnenosť uplatneného nároku, ako aj vnútorná rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia, priečiace sa pravidlám logického uvažovania. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé na základe ktorého konkrétneho úkonu žalobcu je možné priznať žalobcovi finančné zadosťučinenie. Spotrebiteľ musí prejsť aspoň minimálnu aktivitu pri domáhaní sa ochrany svojich práv, aby získal právo na primerané finančné zadosťučinenie (spotrebiteľ si má úspešne uplatniť porušenie práva alebo povinnosti) Presné označenie/popísanie tejto aktivity má tvoriť základ odôvodnenia rozhodnutia konajúceho súdu. V opačnom prípade je takéto rozhodnutie nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie sa taktiež dostatočne nevyrovnal s rozhodnutím NS SR, sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, na ktoré poukázal žalovaný. Odvolaním napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné. Predložené odôvodnenie rozhodnutia je priamym zásahom do práva žalovaného na spravodlivé konanie a na súdnu ochranu. Žalovaný žiadal krajský súd, aby odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie v súlade s ust. § 389 ods. 1 CSP.

3. Žalobca nepodal vyjadrenie k odvolaniu.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 9Csp/21/2019 bolo priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe vyhovené.

6. Z obsahu spisu vyplynulo, že v konaní vedenom na OS Skalica, sp.zn. 2C/380/2012 sa Československá obchodná banka, a.s. domáhala na H. J. zaplata sumy 972 eur s príslušenstvom titulom nedoplatku zo zmluvy o poskytnutí úveru k ČSOB Kreditnej karte zo dňa 20.5.2008. Rozsudkom OS Skalica zo dňa 18. 6.2015, č.k. 2C/380/2012-209 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 22.2.2017, č.k. 25Co/527/2015-232 bola H. J. určená povinnosť zaplatiť sumu 94,69 eur s 8,5% úrokom z omeškania ročne od 26.7.2012 do zaplata, v časti o zaplata úroku z omeškania 0,5% ročne zo sumy 870,27 eur od 26.7.2012 do zaplata konanie zastavil a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. V tomto konaní si žalobca H. J. uplatňuje finančné zadosťučinenie, nakoľko v konaní sp.zn. 2C/380/2012 bola ČSOB, a.s. úspešná len 9,65%, boli tak porušené jeho spotrebiteľské práva, žalovaný naňho vyvíjal hrubý nátlak a hrozil mu exekúciou, navýšením dlhu. Výška finančného zadosťučinenia predstavuje 90,35% zo sumy 982,28 eur, ktorej zaplata sa ČSOB, a.s. domáhala v konaní sp.zn. 2C/380/2012

7. „18. Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019)

8. Žaloba týkajúca sa primeraného finančného zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa sa nazýva žalobou satisfakčnou, pretože primerané zadosťučinenie sa označuje za prostriedok satisfakcie. Okrem satisfakčnej funkcie má inštitút primeraného finančného zadosťučinenia taktiež funkciu sankčnú, pretože zaplatenie zadosťučinenia predstavuje pre porušiteľa taktiež finančnú ujmu, nie len ujmu morálnu. Primerané finančné zadosťučinenie je považované za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy, a teda nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. Plní taktiež funkciu preventívnu, pretože musí odradovať od ďalšieho nezákonného postupu porušiteľa. Tento účinok môže vyvolať len finančné zadosťučinenie zodpovedajúce významu chráneného záujmu. Žalobca v spore musí preukázať, že sa žalovaný dopustil porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie podlieha voľnej úvahe súdu, čo však neznamena ľubovôľu súdu. Pre svoju úvahu súd musí mať k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností, z ktorých súd pri svojich úvahách musí vychádzať. Žaloba týkajúca sa primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Keďže pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia nie sú definované žiadne iné kritériá, ktoré by bolo potrebné zohľadniť, jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia.

9. Odvolací súd dospel k záveru, že nárok spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie nie je dôvodný. Nárok na priznanie finančného zadosťučinenia spotrebiteľ špecifikoval tak, že ide o sumu 887,45 eur, ktorá bola vypočítaná ako úspešnosť v predchádzajúcom spore 90,35 % zo sumy 982,28 eur (č.l. 1), a teda ide o sumu, ktorú si dodávateľ od neho protiprávne vymáhal, čím mu spôsobil psychickú i materiálnu ujmu (č.l. 16). Vzhľadom na dôslednú aktivitu súdu v predchádzajúcom konaní spotrebiteľ zaplatil za úver len toľko, koľko mal zaplatiť, pričom spotrebiteľ nezaplatil za úver nič navyše. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že v predchádzajúcom konaní vyšlo predsa len najavo, že spotrebiteľ dlhoval dodávateľovi určitú sumu, hoci ide o sumu nižšiu ako sumu uvedenú v žalobe. To znamená, že to bol aj spotrebiteľ, kto nepostupoval úplne vždy v zmluvnom vzťahu s dodávateľom v súlade s právnym poriadkom, keď spotrebiteľ dobrovoľne neuhradil dlh, a to ani v riadnej lehote a ani v dodatočnej lehote na písomnú výzvu dodávateľa, pričom dodávateľovi nezostala iná možnosť ako sa domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Na základe uvedených skutočností je zrejme, že nejde o prípad,

kedy by dodávateľ porušoval práva spotrebiteľa hrubým spôsobom. Z daných okolností je zrejmé, že poskytnutie akéhokoľvek finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi by bolo neprimerané vo vzťahu k dodávateľovi. Na záver je potrebné poznamenať, že spotrebiteľ nepreukázal, že by dodávateľ vyvíjal na spotrebiteľa nátlak. Odvolací súd teda dospel k záveru, že spotrebiteľ v dôsledku konania dodávateľa neutrpel takú ujmu, ktorú by bolo potrebné zhojiť poskytnutím finančného zadosťučinenia.

10. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti uloženia povinnosti zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

11. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti výroku I. zmenil v zmysle § 388 CSP.

12. O nároku na náhradu trov tohto konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a v tomto konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov tohto konania v plnom rozsahu.

13. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).